

DOVILĖ GĖGŽNAITĖ

Dehidracijos

Vėlaus meto kapsėjimas, nuo paviršių atšokęs, kyla aukštyn, nepasiekdamas dugno. Išąla pakeliui ir lieka spindėti ore. Sunkūs žingsniai, remiantys tai, ko dar nespėjo nurengti nuovargis. Nėra ko kalbėti apie garsus: kūno šiluma iššaukia rezonansus. Nežino, kas yra fizika, ir metaforų neišmoko, nes įkrito į tarpą tarp nuskeltų plytelių, kol lėtai slydo eilėje prie pamokų, ne teorija kalbančių. Mačiau jį šitose gatvėse dar prieš nutirpstant sniegui. Ėjo kukliai širsdamas, pasidrovėdamas nervingų pečių trūkčiojimų, jam grindiniai po kojom pynėsi ir dantys kaleno miškų garsus rudenį. Pasigrėžioja, apsuka ratą aplink save, prieš akimirką čia stovėjusi, ir įsitikinęs, kad įžvalgumo lokacija neužfiksuoja stebėtojų, trenkiasi nudilusių batų guma į ledą, šis neištveria, pratrūksta ir lieka vargšelis kaip lašas vandens vasarį stovėti. Kažkada, dar prieš sniegui ištirpstant. O dabar tirpstanti nebent tamsa, išvarvėjusi matomumą nuo pakelės lempų. Deganti tik kas trečia. Ir matau dabar jį, matau ir jo odas lupinėju kaip senųjų laikų kiną. Žaidimai kartais prailgsta, todėl pasavimas tinkamu momentu irgi laimėjimas, tik iš kitos lentynos, po dešinei ir kiek aukščiau. Tada ir suklumpa, gal atsidustų ir kvailio šypsena išridentų žodžius, sakytų, kaip jis nemėgsta sekmadienių ar kažką panašaus, bet lieka kur buvęs. Artėjantis tekėjimas sukelia padrikus judesius, kurie tėra apverktos pastangos ar pasikesinimai į laiką. Ko gero, nevaisingi jie, tačiau sakau, ką matau, žmogus be būsimųjų, be jokių laikų, nuogas ir deformuotų kaulų, petyse nervų šaknelės išdžiuvę, tai ir matau, sakau: jis nuogas, deformuotų kaulų. Nesuprantu dar, bet pagalvosiu ir formulynų žodynuose viską patikrinsiu, nesuprantu dar, bet sakau: ne pražuvėlis, tik tos plytelės buvo skaudžiai nuskilę.